

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 3To/9/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8409010355
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slavoj Sendecký
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:8409010355.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Slavoja Sendeckého a sudcov JUDr. Alojza Palaja a JUDr. Jozefa Ryanta, v trestnej veci obžalovaného Z.. Q. S., pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák., na verejnom zasadnutí konanom dňa 24. februára 2016, o odvolaní obžalovaného, proti rozsudku Okresného súdu v Brezne zo dňa 12.10.2015 sp.zn. 1T/41/2014 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného Z.. Q. S. z a m i e t a.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu v Brezne zo dňa 12.10.2015 sp.zn. 1T/41/2014 bol obžalovaný Z.. Q. S. podľa § 285 písm. f) Tr. por. oslobodený spod obžaloby, ktorá mu kládla za vinu, že

v období od 1. augusta 2007 až doposiaľ, s výnimkou obdobia od 1. októbra 2008 do 2. marca 2009, kedy uhradil na výživnom čiastku 136,43 Eur, v H. a inde, neprispieva na výživu svojho maloletého syna M. S., nar. X. Q. XXXX, ktorý je vo výchove a opatere u matky V. S., trvale bytom N. I. č. XXX, okres H., a to aj napriek tomu, že táto povinnosť mu vyplýva priamo zo Zákona o rodine a navyše bol uznesením Okresného súdu v Humennom sp.zn. 19P/188/2007 zo dňa 27. júna 2007 predbežne zaviazaný prispievať na jeho výživu sumou 22,61 Eur mesačne k rukám matky, vždy do 1. dňa v mesiaci vopred, čím mu za uvedené obdobie vznikol ku dňu podania obžaloby t.j. k 4. novembru 2009 dlh na výživnom voči oprávnenej V. S. v sume najmenej 473,96 Eur (14.278,50 Sk),

čím mal spáchať prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák.,

pretože trestnosť činu zanikla.

Proti prvostupňovému rozhodnutiu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaný Z.. Q. S.. V písomných dôvodoch odvolania uviedol, že s rozsudkom okresného súdu nesúhlasí, pretože podľa jeho názoru súd prvého stupňa pochybil v troch prípadoch:

1/ Chyby prípravného konania:

V prípravnom konaní včas písomne vzniesol námietku zaujatosti voči policajnému orgánu OO PZ Spišská Belá. Námietka sa v spise nachádza a osobne ju prevzal J.. J.. V rozpore s Trestným poriadkom však o tejto jeho námietke nikdy nerozhodol kompetentný orgán. Ak vedel iný policajt OR PZ Poprad, ako preukazuje z uznesenia por. S.. E. v inej jeho trestnej veci dňa 22.7.2004 rozhodnúť o námietke v súlade s Trestným poriadkom, tak aj policajt OO PZ Spišská Belá J.. J. mal konať rovnako. Policajt mal právo sám o námietke rozhodnúť a nevyhovieť jej. Ak tak neurobil, mal povinnosť predložiť jeho námietku na rozhodnutie nadriadenému orgánu, ktorým však v žiadnom prípade nebola dozorová prokurátorka S.. A. X. v N. Y.. To, že sa policajt riadil pokynom tejto prokurátorky neznamena, že o jeho námietke

bolo zákonne rozhodnuté. V spise sú listiny dokazujúce, že konanie policajta bolo po jeho trestnom oznámení Inšpekciou MV posúdené ako porušenie služobných povinností, ale nebol potrestaný pre uplynutie času. To platí aj o konaní prokurátorky. V žiadnom prípade nie je akceptovateľný svojvoľný postup samosudcu Z.. S. G. K., ktorý nerozhodnutie o jeho námietke považoval za zlučiteľné s konaním o obžalobe. Samosudca v rozsudku tvrdil, že považuje zrušenie obvinenia policajtom J. - neoprávneným orgánom vo veci konať, za rozhodnutie urobené výlučne v jeho prospech. Uviedol podobne, ako to urobil samosudca vo vzťahu k nemu, keď ho upozornil na pojednávaní 12.8.2015, že ako právnik by mal vedieť, že poškodená nemala žiadnym zákonom uloženú povinnosť oznámiť mu bydlisko, alebo miesto, kam má posielat' výživné, tak aj samosudca s dvoma doktorátmi z práva musí vedieť, že Trestný poriadok v § 31 ods. 4 jasne uvádza, že úkon, ktorý urobila vylúčená osoba, nemôže byť podkladom na rozhodnutie v trestnom konaní s výnimkou neodkladného úkonu. Rozhodnutie o jeho sťažnosti voči uzneseniu o vznesení obvinenia nie je neodkladným úkonom a ani súd ho za taký úkon nemôže považovať. Navyše tvrdenie samosudcu, že zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia vylúčeným orgánom - J.. J. bolo urobené výlučne v jeho prospech a teda niet dôvodu rešpektovať § 31 ods. 4 Tr. por., nemá oporu v zákone. Takýto svojvoľný postup u tak vysoko vzdelaného právniky nedokáže pochopiť. Zákon vôbec neuvažuje s tým, či úkon urobený vylúčeným orgánom v zmysle § 31 ods. 4 Tr. por. je v prospech alebo neprospech obvineného. Postup samosudcu je arbitrárny, nezákonný a vrcholne nespravodlivý. Do spisu založil pred Z.. I. v roku 2014 uznesenie ÚS SR urobené senátom Z.. Y., týkajúce sa istej jeho civilnej veci OS Brezno a v ňom je explicitne vysvetlené, že ak o námietke účastníka konania / obvineného per analógiám / nebolo rozhodnuté a vo veci bolo naďalej konané, ide o porušenie základných práv účastníka konania. Podľa jeho názoru samosudca konal účelovo v snahe porušiť jeho práva obhajoby. Neobstojí záver, že zrušením uznesenia vylúčeným orgánom, bolo vyhovené jeho sťažnosti a teda J.. J. konal v jeho prospech. Policajt zrušil uznesenie o vznesení obvinenia iba z dôvodu zle uvedeného dátumu, od ktorého mal byť skutok spáchaný. Také pochybenie sa vždy dá napraviť opravným uznesením, lebo išlo o zrejmu písarsku chybu a to sa nenapráva zrušením uznesenia o vznesení obvinenia, ako to urobil policajt po pokyne prokurátorky. Je jasné, že ich oboch viedla snaha dosiahnuť to, aby voči nemu mohlo byť vznesené nové uznesenie. O dôvodoch uvedených v jeho sťažnosti policajt vôbec nerozhodoval a ani slovom sa v uznesení, ktorým zrušil jeho obvinenie, týmito dôvodmi nezaoberal. Neobstojí teda svojvoľný záver samosudcu, že policajt konal v jeho prospech. Naopak, tvrdí, že týmto nezákonným postupom v rozpore s § 31 ods. 4 Tr. por. bola daná cesta k tomu, že sa s jeho dôvodmi v sťažnosti nikdy oprávnený orgán nezaoberal a následne vyšetrovateľ v Poprade S.. K. vzniesol v marci 2009 nové obvinenie. Za týchto okolností súd nemal nikdy prijať obžalobu a vec mala byť každým zo súdov, kde napadla, vrátená do prípravného konania. To, že súd prijal takú obžalobu, nesmie ísť na úkor jeho práv. V prípravnom konaní však došlo aj k inému porušeniu jeho práv obhajoby, ktoré súd vedome prehliadol. Prokuratúra v rozpore s jeho samoobhajovacími právami a v rozpore s jeho zdravotným stavom mu nechala súdom ustanoviť obhajcu ex offu v osobe S.. K. z H.. Okamžite voči jej ustanoveniu vzniesol písomné námietky a bolo povinnosťou vyšetrovateľa predložiť tieto námietky / nesúhlas s obhajobou ex offu / súdu, aby o nich rozhodol a obhajcu odvolal. Tvrdí, že o jeho podaní mal súd povinnosť rozhodnúť bezodkladne, nie však dlhšie ako do 15 dní. V skutočnosti však sudca pre prípravné konanie na OS H. Z.. I. C. rozhodol o jeho nesúhlase s nutnou obhajobou a obhajobou prostredníctvom S.. K. až po viac ako troch mesiacoch, keď už vyšetrovateľ skončil vyšetrovanie. Takýto postup je súdna anarchia a absolútne porušenie samoobhajovacích práv - emeritného prokurátora, sudcu KS aj advokáta ako je on. V zmysle platnej judikatúry úkony prípravného konania urobené v čase, keď obvinený nesúhlasil s ustanoveným obhajcom a jeho nesúhlasu bolo súdom vyhovené a obhajca bol od obhajoby oslobodený, sú neplatné, nezákonné a pre rozhodovanie súdu vo veci samej nepoužiteľné. Zdôraznil, že obžaloba je postavená iba na výpovedi duševne chorej poškodenej V. S., a to v čase, keď on ako obvinený v rozpore s Trestným poriadkom nemal možnosť využiť svoje samoobhajovacie práva a zúčastniť sa na výsluchu tejto jedinej svedkyne. Výsluch bol, ako je jasné zo spisu, urobený bez účasti obhajkyne ex offu a v jej ustanovení súdom išlo iba o formalitu, ktorá mu mala zabrániť v účasti na výsluchu svedkyne - jeho manželky. S poukazom na pochybenie OČTK v ustanovení mu obhajcu ex offu a jeho následného odvolania - zrušenia nutnej obhajoby výsluch svedkyne V. S. pred vyšetrovateľom K. v Poprade v roku 2009 vôbec nesmú súdy ako dôkaz v súdnom konaní hodnotiť. Platí stav, že celé prípravné konanie bolo nezákonné. V tomto smere konštatovanie samosudcu uvedené v napadnutom rozsudku, že mu vyšetrovateľ pri oboznamovaní sa s výsledkami vyšetrovania oznámil, že je stíhaný aj podľa ods. 3 písm. b/ - § 207 Tr. zák. už nehrá vôbec žiadnu rolu a je nepodstatné.

2/ Chyby dokazovania v súdnom konaní:

Okresný súd v konaní samom počas výsluchu poškodenej vidiac, že nie je správne orientovaná a nepochybne trpí vážnymi poruchami, ktoré jej neumožňujú správne vypovedať o tom, čo sa udialo a popísať to vierohodne, konal voči nemu nezákonne. Na prvom pojednávaní pred samosudcom Z. S. G. K.. dňa 12. 8.2015 samosudca prerušil výsluch poškodenej a poslal ich oboch aj verejnosť na chodbu. Takýto postup nemá žiadnu oporu v Trestnom poriadku a bol evidentne zo strany samosudcu účelový. Mal za cieľ jednoznačne zabrániť mu v tom, aby preukázal, že svedkyňa / poškodená / buď vedome klame, alebo je nespôsobilá ako svedok na súde vypovedať. V súdnej sieni zostal samosudca s prokurátorom dlhší čas a potom, keď ho zavolať spolu s poškodenou do pojednávacej miestnosti, súd nepokračoval v tom, kde dovtedy konal, ale iba odročil pojednávanie. Samosudca mu zobral možnosť v súlade s Trestným poriadkom, Ústavou aj Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, dať poškodenej otázky a vyjadriť sa k jej výpovedi. Písomným podaním, ktoré je založené v trestnom spise, sa domáhal toho, aby samosudca na nové pojednávanie 12.10.2015 predvolal poškodenú a umožnil mu v súlade s jeho právami pokračovať v otázkach na poškodenú a objasniť tak; či vôbec od 15. júla 2004, kedy začala jeho vyživovacia povinnosť voči maloletému synovi / deň, keď bol vzatý do väzby / čo len jeden deň bol v omeškaní s platením výživného. Súd mu neumožnil dokončiť výsluch poškodenej a pojednávanie dňa 12.10.2015 vykonal v jej neprítomnosti. Navyše sa samosudca vôbec nezaoberal s jeho písomným procesným návrhom na pokračovanie v prerušenej výpovedi poškodenej. Ak samosudca nechcel viac poškodenú vypočuť, bol povinný podľa Trestného poriadku rozhodnúť, že dôkaz výsluchom poškodenej, ako ho písomne navrhol, nevykoná / zamietnuť ho / a uviesť do zápisnice stručne dôvody, prečo tak koná. O tomto však súd vôbec nerozhodol a skončil pojednávanie a vyniesol rozsudok. Pre prípad, že by odvolací súd chcel dôvodiť, že bolo povinnosťou z jeho strany postup samosudcu namietaný, uvádza, že Trestný poriadok mu takú povinnosť neukladá. Má právo na obhajobu a spôsob, ako ju realizuje, je na ňom. Navyše pri prvom pojednávaní u samosudcu Z. G. bol dňa 12.8. 2015 upozornený, že sa nemá do priebehu konania starať, a preto 12.10.2015 ponechal na ňom, ako vec rozhodne v obave, že mu uloží pokutu, ako tým hrozil dňa 12.8.2015. Dokazovanie bolo vykonané nezákonne a nemôže byť podkladom pre také rozhodnutie, ako urobil súd. Podľa rozsudku totiž úmyselný prečin spáchal, ale podľa jeho názoru sa to v konaní zákonným spôsobom nepreukázalo.

3/ Nesprávne zistený skutkový stav a nesprávne právne posúdenie veci:

Okresný súd pri svojom sa rozhodovaní nesprávne zaoberal iba stavom platenia výživného v čase od 1.8. 2007 do rozhodnutia súdu. Neskúmal dostatočne, ako bolo platené výživné od 15.7.2004, kedy jeho vyživovacia povinnosť voči mal. synovi vznikla a stále trvá. Poukázal na Zákon o rodine a judikatúru, že spotrebované výživné sa nevracia. V jeho prípade trvá stále vyživovacia povinnosť a ak od 15.7.2004 k dnešnému dňu na výživnom uhradil jednak platením poštovými poukázkami, jednak platením odpredajom jeho obrazov za 25.000 Sk, jednak zaplatením jednorázovej čiastky v apríli 2007 v sume 18.360,-Sk a jednak zaplatením dlhov poškodenej na energiách spolu cca 14.000,-Sk na jeseň roku 2006, tak nikdy nebol v omeškaní s platením výživného. Tieto sumy predstavujú spolu 57.360,-Sk. Podľa Zákona o rodine, podľa Ústavy SR aj podľa Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd sú si manželia vo vzťahu k dieťaťu rovní. V jeho prípade však sama matka - poškodená s pochopením polície, prokuratúry aj samosudcu Z. G. K.. degradovala do situácie sploditeľa a platiteľa výživného. Hoci zaplatil na výživnom minimálne o tri roky dopredu, od 15.7.2004 ani raz nebol proti jeho vôli s jeho jediným dieťaťom - maloletým synom a ten o ňom rozširuje, že sa o neho nezaujíma a neplatí na neho výživné. Poškodená ako svedok a neskôr obvinená v trestnej veci vedenej voči nej pre krádež jeho vecí vypovedala, že nemala peniaze na chod domácnosti a výživu syna a niekedy v marci roku 2005 odpredala jeho obrazy, ktoré v roku 2003 zdedil po jeho mame za čiastku 25.000,- Sk. Prokurátor v SL trestné stíhanie voči obvinenej - poškodenej zastavil a súd mal k spisu pripojený spis od OP SL. Samosudca sa mal oboznámiť s touto výpoveďou poškodenej ako svedkyne aj obvinenej / dal ju do spisu / a ako vyplýva z rozsudku na strane 6 v prvom odseku, aj sa tým zaoberal. Nepochopiteľne však samosudca ocenil obrazy na čiastku 22.000,-Sk, ako to urobila znalkyňa v Kežmarku na podnet polície tri roky, potom ako obrazy mala poškodená / obvinená / odpredať. Tvrdí, že znalecký posudok na obrazy urobený iba podľa fotografií je pre súd v trestnej veci nepoužiteľný dôkaz. Poukazuje v tomto na prípad exriaditeľa SIS p. I. L., kde súd neuznal posudok znalca na cenu zbraní, ktoré mal obžalovaný I.L. neoprávnenne predat' iba z dôvodu, že zbrane nemal znalec k dispozícii a ocenil ich iba podľa toho, ako ich videl v katalógu. Ak taký dôkaz neplatil v prípade obž. I. L. ,niekdajšieho riaditeľa SIS, nesmie platiť ani v jeho prípade. V spise o trestnom stíhaní poškodenej - obvinenej R. S. v H. sa nachádza aj výpoveď starožitníka zo Spišskej Soboty, ktorý začiatkom roka 2004 v jeho dome obrazy videl a povedal, že by ich kúpil za cenu okolo 40- 45.000,- Sk. Uznan, že majú pre zberateľa vyššiu hodnotu, a to aj do 70.000,- Sk, ale on je obchodník a platí / kupuje /, aby zarobil. Nepredal obrazy, lebo

sám starožitník mu povedal, že majú pre neho vyššiu hodnotu, ako by mohol ich predajom získať. Ak poškodená - obvinená tvrdila, ako svedok aj obvinená, že obrazy predala z dôvodu, že mala od neho súhlas, nehodlá to už teraz spochybňovať. Súd jasne v rozsudku uznal podľa zastavujúceho uznesenia OP SL, že poškodená - obvinená obrazy predala a čiastku 25.000,-Sk za ich predaj použila výlučne na chod domácnosti a výživu syna do júna 2006. Takýto záver súdu uvedený v rozsudku, je svojvoľný, lebo v čase väzby ako obvinený nemal možnosť pracovať. Bol v kolúznej väzbe a je ŤZP/S - absolútne hluchý. Nemal v čase väzby žiaden príjem, lebo invalidný dôchodok mu SP zastavila a opäť mu ho začala poukazovať až od jesene 2006 a neplatenie výživného v tom čase nebol trestný čin. Poukázal na judikát KS Žilina sp. zn. JTK 9/ 2011 zo 16.11.2011, kde sa uvádza, že obvinený nachádzajúci sa vo väzbe, ktorý neplnil vyživovaciu povinnosť z dôvodu, že nemal príjem a nemohol pracovať sa nedopustí trestného činu zanedbania vyživovacej povinnosti podľa § 207 TZ. Toto je dôležité pre posúdenie toho, čo konštatoval súd v rozsudku ohľadne sumy 25.000,- Sk. Tvrdí, že suma 25.000,- Sk za predaj jeho obrazov a použitie tejto sumy na výživné za syna samotnou poškodenou neznamená, že suma bola do júna 2006 spotrebovaná, ako uviedol súd. Podľa uvedeného judikátu KS Žilina nebol povinný platiť v čase väzby výživné. Nešlo teda o trestnoprávny vzťah a zodpovednosť. Poškodená mala /a má ? / právo sumu za výživné v dobe jeho väzby od 15.7.2004 do 15.6.2006 uplatniť v civilnom konaní, o úpravu práv rodičov k mal. dieťaťu na OS Humenné pod sp. zn. 19P 188/ 2007. V takom prípade by súd zaostalé výživné prikázal jemu splácať popri bežnom výživnom v splátkach a nikto by túto dobu nesmel hodnotiť ako páchanie prečinu podľa § 207 TZ. To sudca Z.. G. K.. nepochybne vedel, či musel vedieť, lebo o spise GS Humenné ho informoval a žiadal ho k trestnému spisu pripojiť. Ak by sa aj napriek uvedenému skutočne počítala suma 25. 000,-Sk na výživné už od 15.7.2004, tak v žiadnom prípade neobstojí záver súdu na strane 6 rozsudku, že táto čiastka bola spotrebovaná poškodenou do konca júna 2006. Podľa rozhodnutia OS Humenné, ktoré je v spise, mala matka právo na výživné na syna M. iba 645,- Sk mesačne do apríla 2007. Od tej doby mala právo na sumu 681,- Sk mesačne. Pri jednoduchom matematickom úkone / odhade / aj menej inteligentný človek, ako je samosudca Z.. G. K.. zistí, že suma 25.000,- Sk stačila na zaplatenie výživného na jeho syna M. minimálne do septembra roku 2007. Ako je teda možné, že v obžalobe sa uvádza, že dlhuje na výživnom od 1. augusta 2007, ak ho mal zaplatené iba z predaja jeho obrazov, výživné do jesene 2007. Tvrdí, že údajná poškodená je postupom OČTK neoprávnene zvýhodnená a má voči nemu značný majetkový prospech. Manipuláciou z jej strany, zo strany polície a prokuratúry bolo začiatkom roka 2007 začaté trestné stíhanie vo veci prečinu podľa § 207 ods. 1.3 písm. b/ Tr. zák., o čom pripája výzvu vyšetrovateľa kpt. S.. K. s Popradu zo dňa 4.4.2007. Ak si odvolací súd dá takú námahu a dôsledne tento dokument polície prečíta, musí pochopiť, že vyšetrovateľ na neho neprípustne naliehal - vydieral ho a doslova zneužil právomoc verejného činiteľa. Podal zato na neho trestné oznámenie a po jeho sťažnosti voči odmietnutiu oznámenia inšpekciou MV SR, rozhodol vojenský prokurátor VP v Prešove tak, že v uznesení o jej zamietnutí uviedol, že ak si myslel, že nedlhuje na výživnom, nemal tú čiastku v apríli 2007 zaplatiť. Bol iba pár mesiacov po prepustení z väzby v trestnej veci pre údajné týranie poškodenej R. S., ktorá do dnešného dňa nie je skončená a na OS Brezno ju má Z.. G. K.. pod sp. zn. 3T 25/ 2014. Polícia sa ho snažila za každú cenu dostať opäť do väzby, lebo po prepustení z UVV Levoča 15.6.2006 do trestného spisu založil množstvo dôkazov o tom, že nikdy nemohol údajnú poškodenú týrať. OČTK sa ho snažili dostať opäť do väzby a vyšetrovateľ kpt. S.. K. K. konal neprípustným spôsobom. Mal právo aj povinnosť ho upozorniť, že môže dôjsť k jeho obvineniu a následne k podaniu obžaloby. Jeho poučenie je však neprípustné v tom, že nič o obvinení nehovorí a doslova sa vyhráža okamžitou obžalobou prokurátorom. Na jeho nátlak predal všetko svoje zariadenie v jeho dome p. S. zo Slovenskej I. a stratil tým vyše 100.000,- Sk. Zo sumy cca 22.000,- Sk, ktorú za to dostal, uhradil požadované výživné v sume 18.360,- Sk. Poštovú poukážku dal vyšetrovateľovi K. v kópii v apr. 2007 a originál si vložil do obálky, ktorú neskôr spolu s dvoma šekmi zaplatenými na vyše 8.000,- Sk v okt. roku 2008 stratil. O tom podrobne vypovedal pred Z.. M. I. na prvom pojednávaní v roku 2014, súd to však považoval za účelovú obranu. Poškodená však poukážku na sumu 18.360,- Sk za zaplatenie výživného za dobu od 15.7.2004 do apríla 2007 samosudcovi poslala v okt. 2015 poštou. Je nepochopiteľné, že takýmto dôkazom sa samosudca vôbec nezaoberal. Ak na jednej strane sudca uznal, že z jeho obrazov bolo výživné zaplatené do júna 2006, / správne malo byť do septembra 2007 /, tak mal zhodnotiť aj sumu 18.360,- Sk, ako bezdôvodne zaplatené výživné, a to neurobil. Nik nie je povinný platiť výživné dvakrát, či trikrát a navyiac poskytnúť údajnej poškodenej, ako matke dieťaťa aj bývanie v zariadenom rodinnom dome zadarmo, ako mala údajná poškodená R. M. Postup samosudcu, ak cenu obrazov predaných poškodenou započítal do výživného do júna 2006 je jasná svojvôľa, lebo pri správne počítanom výživnom v sume 645,-Sk do apríla 2007 a následne od apríla 2007 v sume 681,- Sk, by suma 25.000,- Sk stačila až do septembra 2007. To, čo urobil samosudca podľa výpovede poškodenej dokazuje, že za dobu od 15.7. 2004 do júna 2006 mala poškodená namiesto sumy 645,- Sk

výživného neoprávnenne mesačne sumu 1.086 Sk. Navyiac, to mala od osoby vo väzbe, bez akéhokoľvek príjmu a neschopnej pracovať. V roku 2005 mala poškodená plat okolo 15 - 17.000,-Sk, navyiac invalidný dôchodok, neplatila za bývanie, mala prídavky na syna a nie je možné v započítaní sumy 25.000,- Sk za jeho obrazy postupovať tak, ako urobil samosudca na strane 6 rozsudku.

Poukázal na judikatúru zverejnenú na internete, kde sa konštatuje, že okrem pravidelných platieb výživného je možné uhradiť /započítať / výživné poskytnuté aj inak, a to v naturálnej forme. Súd, ako úhradu výživného uznávajú aj prípady, kde povinná osoba / otec či matka / uhradí maloletému dieťaťu napríklad lyžiarsky zájazd, poskytne mimoriadny dar a podobne. Navyiac poukazuje na prípad istého otca - podnikateľa v Bratislave, ktorý bol nedávno obvinený pre prečin podľa § 207 TZ z dôvodu, že údajne neplatil pár mesiacov výživné poštovými poukázkami. Uznesenie vyšetrovateľa o vznesení obvinenia dozorový prokurátor v Bratislave zrušil ako nedôvodné. Poukázal na to, že otec skutočne synovi poskytoval nielen výživné platením poukázkami, ale matke aj dieťaťu platil náklady za domácnosť a poskytoval im bezplatné bývanie. Podľa prokurátora sa vyšetrovateľ s týmto vôbec nezaoberal a je nevyhnutné posúdiť, či konanie takého otca je trestným činom. Tvrdí, že tento judikát zverejnený na internete je analogický s jeho prípadom, v čase väzby nemal možnosť platiť výživné z viny štátu a začatie trestného stíhania v roku 2007 H.. K. bolo nezákonné. Navyiac sama poškodená ako svedok aj obvinená pre krádež jeho vecí uviedla / uveril jej aj prokurátor OP SL aj sudca Z.. G. K.. /, že sumu 25.000,- Sk použila na výživné od júla 2004. Ako mohol mať v apríli 2007 dlh na výživnom v sume 18.360,- Sk, ak z obrazov dal na výživné sumu 25.000,- Sk. Zaplatením sumy 18.360,-Sk dostala údajná poškodená neoprávnenú výhodu. Považuje ju jasne za preddavok na výživné na nasledujúce obdobie po spotrebovaní sumy 25.000,- Sk, ktorá stačila na výživné až d konca jesene roku 2007. O tom, že dozorová prokurátorka už v čase jeho obvinenia v roku 2008 dobre vedela, že aj iná forma úhrady výživného existuje, dokladá uznesenie OP SL sp .zn, Pv 173/07 z 9.11.2007, kde tá istá prokurátorka S.. A. X. výslovne na strane 2 uznesenia uvádza, že jeho manželka R.M. nebola povinná platiť výživné v peňažnej , ale ani v naturálnej forme, lebo bol obžalovaný pre týranie jej osoby. Podľa prokurátorky by v takom prípade platenie výživného poškodenou ako jeho manželkou voči nemu, bolo konaním v rozpore s dobrými mravmi. Týmto uznesením je preukázané, že do výživného, ktoré uhradil v prospech maloletého syna k rukám matky je nevyhnutne potrebné započítať všetky sumy, ako ich vyššie uviedol a navyiac aj bezplatné bývanie v jeho dome pre matku aj syna. Ide v tomto smere predsa o výživné v naturálnej forme. Je absolútne zvrátený postup OČTK, keď na jednej strane u matky dieťaťa akceptovali, že sumu 25.00,- Sk získanú odpredajom jeho obrazov použila na výživné na syna, súčasne od neho pod nátlakom žiadali ešte raz zaplatiť výživné za tú istú dobu v sume 18.360,-Sk. Ani to OČTK nestačilo a nestačilo to ani mimoriadne ambiciózne matke - poškodenej, aby na neho podala opakovaně trestné oznámenie. Po jej oznámení bolo dňa 13.3.2008 policajným orgánom v Spišskej Belej pod sp. zn. ČVS: ORP 587/SA-PP-2008 začaté trestné stíhanie vo veci prečinu podľa § 207 ods. 1 TZ. Neskôr bolo vydané aj uznesenie o jeho obvinení a podal voči nemu v okt. 2008 sťažnosť a námietku voči policajtovi npor. J., ako to uviedol v bode I. tohto odvolania. Na dôkaz, ako ho nepravdivo obvinila údajná poškodená z dlhu na výživnom uviedol, že v čase jeho väzby bývala so synom v jeho dome a neplatila za elektriku, vodu plyn. Po jeho návrate musel zaplatiť spolu dlhy v sume cca. 14.000,-Sk, o čom pripája na viacero listinných dôkazov k tomuto odvolaniu. Pôvodne plynárne chceli od neho sumu nedoplatku vyše 28.000,- Sk, ale sa dohodol na nižšej sume / cca 8.000,- Sk/ a zaplatil ju. Rovnako zaplatil dlh vodárňam zavinený poškodenou v sume tak 800,- Sk aj dlh za elektriku, čo dokazuje zápisnicou z OS Liptovský Mikuláš z 1.12.2015 a platobným rozkazom OS Kežmarok. Od 15.7.2004 zaplatil na výživnom čiastky 25.000,- za jeho obrazy, poukázkou v apríli 2007 sumu 18.360,- Sk a nedoplatky na energiách a vode 14.000,- Sk. Navyiac poskytol matke dieťaťa bezplatné bývanie v zariadenom dome po dobu vyše roka. Ak by si poškodená prenajala čo len 1-izbový nezariadený byt v Kežmarku, v tom čase musela by zaň platiť minimálne 1.000,- Sk / mesačne .Takýmto spôsobom získala poškodená za dobu vyše roka, čo bývala v jeho dome aj so synom minimálne ďalších 12.000,- Sk. Ak to všetko spočíta, tak to je 69.360,- Sk a iba z toho mal od júla 2004 zaplatené výživné až do januára 2014. Aj keby súd postupoval voči nemu iným spôsobom a neuznal by sumu za bezplatné bývanie ako /naturálne výživné /, neexistuje však pre to / zákonná opora /, tak aj bez čiastky 12.000,- Sk nepochybne bolo ním uhradené v záujme starostlivosti a výživy jeho maloletého syna to, že to stačilo na výživné až do jesene roku 2012. Nik nemôže od hluchého otca, ktorý má dôchodok v sume hmotnej núdze žiadať, aby platil viac ako určil súd, a to do apríla 2004 sumu 645,- Sk a následne sumu 681,-Sk.

Zotrval na tom, že stále má značný preplatok na výživnom a nejde o spotrebované výživné. Celá ním zaplatená čiastka na výživnom od júla 2004 sa musí spočítať a okrem teraz uvedených čiastok k tomu

treba pripočítať aj platby poštovými poukázkami v značných sumách, ktoré platí dodnes. Zopakoval, že zaplatil k dnešnému dňu navyše na výživnom asi 1 500,- Eur a nikdy nebol v čase jeho obvinení v omeškani. Nepovažuje za potrebné podrobne zaoberať sa nepravdivými tvrdeniami poškodenej o tom, že nezaplatil údajný dlh v októbri 2008 v sume vyše 8.000,- Sk. Najskôr tvrdila písomným podaním súdu, že zaplatil jednou poukázkou iba 5000,- Sk, potvrdila to aj na pojednávaní dňa 12.8.2015. a neskôr to písomným podaním poprela s tým, že nezaplatil 15.000,- Sk, ako vypovedala na pojednávaní dňa 12.8.2015. Naozaj je tak duševne chorá, že je nemožné jej výpovede brať ako dôkazy. Ak, ale nie je vážne chorá, tak je bezkonkurenčná klamárka a nie je možné jej vôbec v ničom veriť.

Pre naplnenie trestnej zodpovednosti v zmysle § 207 Tr. zák. sa vyžaduje jednoznačne dlh na výživnom. Súd v trestnom konaní nie je viazaný tým, čo ustálil súd v konaní o úpravu rodičov k maloletému dieťaťu. Z jeho strany, zaplatil výživné jednak sumou 25.000,- Sk, sumou 18.360,-Sk aj sumami za zaplatenie dlhov na energiách, ktoré spotrebovala matka a syn do júna 2006 v sume 14.000,- SK. Navyše v naturálnej forme bezplatného bývania v zariadenom 4- izbovom dome so záhradou poskytol ďalšie výživné minimálne v hodnote 12.000,-Sk. To vylučuje, aby v roku 2007 a následne v roku 2008 dlhoval na výživnom a mohol byť v roku 2008 a 2009 obvinený a mohla byť podaná obžaloba na neho v 2009. Pripojil zápisnicu z pojednávania na OS Liptovský Mikuláš dňa 1.12.2015, kde poškodenej ako svedok tvrdila, že dom je výlučne jeho a ona nemala povinnosť platiť za vodu, elektriku a plyn, a to vraj potvrdila aj polícia tým, že odmietla jeho oznámenie na ňu. Tým je jasne preukázané, že zaplatením nákladov za odber energií a vody v prospech syna a matky uhradil sumu 14.000,- Sk a musí sa to započítať ako úhrada výživného. Elektriku splatil na základe exekúcie z jeho dôchodku a spolu tak musel uhradiť viac ako 9.000,-Sk. Okresný súd tým, že mu neumožnil položiť otázky údajnej poškodenej a tým, že sa vôbec nezaoberal jeho tvrdeniami na prvom pojednávaní na jeseň roku 2014 pred Z. M. I. v G., dospel k nesprávnemu skutkovému stavu a následne nesprávne ustálil aj právne posúdenie veci. Ak po tom, čo napísal v tomto odvolaní a dokazuje aj pripojenými listinnými dôkazmi, má byť páchatelom úmyselného prečinu podľa § 207 ods. 1,3 písm. b/ TZ, tak justícia je na tom horšie ako v Severnej Kórei či v Číne, ktoré politickí predstavitelia neustále kritizujú. Pre súd nesmie byť dôvodom na taký postup ako zvolil samosudca Z. G. K. to, že sa súdi opakovane s MS SR, MV SR/ v zastúpení SR/ a žiada tiež náhrady značných súm. Súd je povinný konať nestranné a uznať de facto niekoho za vinného za neplatenie výživného v situácii, ak má predplatené výživné na minimálne tri roky vopred, je skutočne bezcitnosť a svojvôľa najvyššieho stupňa. Súd totiž nepochybne mal za preukázané, že skutok spáchal a iba dodatočné uhradenie dlžného výživného spôsobilo údajne zánik trestnosti skutku, čo je dokonalý právny lapsus. Súd nezistil, kedy malo údajne ním dodatočne dôjsť k zaplateniu dlhu a napriek tomu rozhodol tak, ako rozhodol.

Z dôvodov uvedených v tomto odvolaní aj v zápisnici po vynesení rozsudku dňa 12.10.2015 navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a oslobodil ho spod obžaloby podľa § 285 písm. a/ Trestného zákona, lebo skutok uvedený v obžalobe sa nestal.

Okrem toho k dôvodom odvolania priložil prílohy, a to uznesenie OR PZ Poprad sp.zn. ČVS: ORP-459/OEK-KK-2007 zo 4.4.2007, zápisnicu z pojednávania dňa 1.12.2015 na OS Lipt. Mikuláš sp.zn. 5C/360/2013, platobný rozkaz OS Kežmarok sp.zn. 4Ro/154/2006 z 26.5.2006, faktúru za vodné a stočné od 16.07.05 do 19.1.06 v sume 781,00 Sk, faktúru za nedoplatok na plyne v sume 3.860,- Sk z roku 2005, upomienku za dlh na odbere plynu v sume 2.027,- Sk, upomienku za dlh na odbere plynu v sume 28.750,- Sk, upomienku za dlh na odbere plynu v sume 2.027,- Sk zo 16.10.2006, vyúčtovaciu faktúru na sumu 2.2027,- Sk za plyn, faktúru za spotrebu plynu v sume 3.830,- Sk, faktúru za odber plynu v sume 890,- Sk, uznesenie vyšetrovateľa OR PZ Poprad z 22.7.2004 o nevyhlásení sa z konania, kópiu poštovej poukázky zaslanej poškodenej na sumu 18.360,- Sk z apríla 2007 a uznesenie OP SL sp.zn. Pv 173/07 z 9.11.2007.

Na verejnom zasadnutí obžalovaný poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č. 5/1991, ďalej na rozhodnutie č. 44/1966, ako aj rozhodnutie NS SR č. 23/2002. Ďalej dodal, že v čase jeho väzby výživné platiť z objektívnych dôvodov nemohol, a preto matka maloletého dieťaťa mala žiadať úrad práce o náhradné výživné. Údajná poškodenej si však sama urobila tzv. tezauráciu na jeho majetku a sama priznala, že v marci 2005 predala jeho obrázky a získala za ne 25.000,- Sk. Podľa rozhodnutí, ktoré sú v spise, jednoznačne uviedla, že túto čiastku použila na výživné a v podstate to akceptoval aj prvostupňový súd. Napriek tomu matka nepoužila primerané prostriedky v zmysle zásady „ultima ratio“ a okamžite v apríli 2007, keď ešte nemohla byť spotrebovaná suma 25.000,- Sk na výživné, ho prostredníctvom polície donútila 04.04.2007 zaplatiť za dobu od 15.07.2004 opätovne výživné, a to vo výške 18.360,- Sk. Uvedené dve čiastky predstavujú sumu 43.360,- Sk a pri výške výživného, ktoré nie do apríla, ako

uvádza sa v odvolaní, ale až do júna 2007, kedy rozhodol súd o výživnom v E., mal povinnosť platiť sumu 645,- Sk a od júla 2007 681,- Sk, a preto čiastka 43.360,- Sk musela v súlade so zákonom a jeho povinnosťami stačiť na úhradu výživného až do 01.02.2010. Navyiac zaplatil viackrát aj šekmi výživné, o čom je doklad v spise, uhradil dlžné čiastky na inkase, spolu 14.000,- Sk za dobu, keď v jeho dome žila matka aj syn, teda manželka a syn a navyiac jeho syn a jeho matka vyše roka bezplatne mali bývanie. Bez toho, aby sa akákoľvek z týchto čiastok zohľadnila, stačila iba suma 43.360,- Sk na výživné do februára 2010, a preto nebol nikdy v omeškaní s výživným. Nezákonne bol preto obvinený v roku 2008, rovnako v roku 2009 a obžaloba, ktorú na neho podal prokurátor v roku 2009, je za týchto okolností absolútny právny nezmysel. K dnešnému dňu môže preukázať všetky šeky, ktoré uhradil a teda má na výživnom preplatok minimálne 1.500,- Eur. Na záver poznamenal, že jeho syn pri matke psychicky ochorel, v siedmej triede prepadol na základnej škole a v súčasnosti na strednej škole v H. prepadol z jedného predmetu a mal sedem štvoriek. Za týchto okolností je rozhodnutie okresného súdu absolútno zmätočné, pretože súd mal k dispozícii doklady o tom, že už v apríli 2007 uhradil na výživnom sumu 43.360,- Sk, a preto jeho obvinenie nebolo v súlade so zákonom.

Navrhol odvolaciemu súdu, aby jeho odvolanie bolo akceptované a v prípade, ak súd takto nebude postupovať, bude sa svojich práv domáhať jednak na Najvyššom súde vo forme dovolania, poprípade podá ústavnú sťažnosť.

Krajský prokurátor na verejnom zasadnutí navrhol odvolanie obžalovaného zamietnuť v zmysle § 319 Tr. por., pretože súd prvého stupňa rozhodol v súlade so zákonom.

Krajský súd v Banskej Bystrici na základe podaného odvolania primárne zistil, či nie je daný dôvod pre rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 Tr. por. (odvolanie bolo podané včas a oprávnenou osobou) a nie je ani daný dôvod pre zrušenie rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., a preto postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Odvolací súd poznamenáva, že skutkové zistenie súdom prvého stupňa je správne a zodpovedá dokazovaniu, ktoré bolo vykonané na hlavnom pojednávaní. Súd prvého stupňa pri zachovaní kontradiktórnosti konania vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazy, potrebné pre zákonné rozhodnutie o obžalobe, ktorá bola na obžalovaného Z.. Q. S. podaná. Odvolací súd zdôrazňuje, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam, tvoriacim podstatu súdeného prečinu, je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym podstatným chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci.

Súd hodnotil dôkazy jednotlivo, ako aj v ich súhrne, logickým a zároveň podrobne a presvedčivo odôvodneným spôsobom, ktorému z hľadiska pravidiel, stanovených pri hodnotení dôkazov tak, ako sú uvedené v § 2 ods. 12 Tr. por., nemožno nič vytknúť.

V súlade s ust. § 168 ods. 3 Tr. por., v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne aj presvedčivo rozviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a z akých dôvodov a prečo nakoniec obžalovaného podľa § 285 písm. f) Tr. por. spod obžaloby oslobodil, pretože trestnosť činu zanikla.

Krajský súd si v celom rozsahu osvojil skutkové závery prvostupňového súdu a v podrobnostiach odkazuje na presvedčivé odôvodnenie napadnutého rozsudku. V odôvodnení napadnutého rozsudku totiž súd prvého stupňa analyzuje dôkaznú situáciu a vyjadril aj úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení dôkazov, ako aj pri právnych úvahách na to nadväzujúcich. V tomto smere preto odvolací súd nepovažuje za potrebné opakovať dôvody, ktoré viedli prvostupňový súd k presvedčivému rozhodnutiu, pretože by to bolo duplicitné - teda samoučelné.

K odvolacím námietkam obžalovaného odvolací súd však považuje za potrebné uviesť nasledovné:

V prvom rade odvolací súd konštatuje, že dôvody odvolania obžalovaného sú v podstate opakovaním jeho prednesov, uskutočnených či už v prípravnom konaní, alebo na hlavnom pojednávaní. Týka sa to predovšetkým jeho tvrdenia, že on sa žiadnej trestnej činnosti, ktorú mu kládla obžaloba za vinu, nedopustil, pretože reálne neexistovala podližnosť na výživnom minimálne v rozsahu troch mesiacov, ďalej, že v prípravnom konaní, aj na hlavnom pojednávaní boli porušené jeho práva na obhajobu, že matka maloletého menila adresu trvalého pobytu a nakoniec, že zo strany matky maloletého dieťaťa došlo ku krádeži obrazov, ktoré mala odpredať bez jeho súhlasu a z ich odpredaja mohla uhrádzať výživné, resp., že ich hodnotu je potrebné započítať do plnenia jeho vyživovacej povinnosti.

Súd prvého stupňa na tieto námietky v odôvodnení napadnutého rozsudku reagoval potrebným spôsobom a keďže odvolací súd sa s nimi stotožnil a nepovažuje za potrebné ich znovu opakovať, v podrobnostiach na ne odkazuje.

Aj napriek presvedčivému odôvodneniu prvostupňového rozhodnutia odvolací súd považuje za potrebné uviesť nasledovné:

V prvom rade je nutné zdôrazniť obdobie, počas ktorého zo strany obžalovaného malo dôjsť k naplneniu skutkovej podstaty žalovaného trestného činu.

Jedná sa totiž o obdobie od 01.08.2007 až do rozhodnutia prvostupňového súdu, teda do 12.10.2015, s výnimkou obdobia od 01.10.2008 do 02.03.2009.

Predmetné obdobie korešponduje nielen s obsahom uznesenia vyšetrovateľa OR PZ, Úradu justičnej a kriminálnej polície Poprad, sp.zn. ČVS: ORP-139/OEK-KK-2009 zo 04.03.2009, ale aj s obdobím, ktoré je uvedené v obžalobe Okresnej prokuratúry v Starej Ľubovni zo dňa 20.10.2009 sp.zn. Pv/302/08-40, ktorá kvalifikovala protiprávne konanie v tom čase obvineného JUDr. Ota S. ako prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1,3 písm. b) Tr. zák. (zmenu právnej kvalifikácii oproti právnej kvalifikácii uvedenej v uznesení vyšetrovateľa OR PZ, Úradu justičnej a kriminálnej polície Poprad, sp.zn. ČVS: ORP-139/OEK-KK-2009 zo 04.03.2009, v tom čase obvinený vzal na vedomie dňa 06.10.2009.

Predmetnému uzneseniu o vznesení obvinenia predchádzala výzva k zaplateniu podlžnej čiastky na výživnom zo dňa 30.01.2009 v z. Z.. Q. S. 11.02.2009, na ktorú bolo reagované zo strany obvineného dňa 11.02.2009 okrem iného aj tým, že obvinený súhlasí s tým, aby bol obvinený, sťažnosť proti obvineniu si nepodá, nehodlá sa oboznámiť so spisom a celú vec žiada ukončiť podaním obžaloby, pretože sa teší na súd a na to, že v tomto štádiu konania bude nutné nariadiť psychologické skúmanie stavu svedkyne V. S.. Aj napriek tomuto stanovisku po vznesení obvinenia v zmysle § 206 Tr. por. bol dňa 19.05.2009, 27.05.2009 obvinený Z.. Q. S. vyšetrovateľom zápisnične vypočutý, avšak k veci, ktorá mu bola kladená za vinu, sa nevyjadril.

Dňa 08.06.2009 bola k trestnej činnosti obvineného vypočutá matka maloletého dieťaťa, V. S., ktorá po zákonom poučení doslova uviedla, že otec maloletého dieťaťa M., Z.. Q. S. si svoju vyživovaciu povinnosť neplní od mesiaca august 2007 a dodala, že obvinený jej zaslal výživné na syna za mesiac október 2008, november 2008, december 2008, január 2009, február 2009 a marec 2009, v celkovej sume 136,43 Eur, a tak celkovo na výživnom do dňa výsluchu dlhuje sumu 383,52 Eur. Súčasne jej tvrdenie bolo podopreté poštovými poukázkami z 27.10.2008, 28.10.2008, 26.11.2008, 17.12.2008, 21.01.2009 a 23.02.2009.

Dňa 13.08.2009 bol obvinený Z.. Q. S. opätovne vypočutý vyšetrovateľom, kde uviedol, že k uzneseniu o vznesení obvinenia sa nevyjadruje a k veci odmietol vypovedať.

Následne dňa 29.09.2009 vyšetrovateľom bola vypočutá aj matka maloletého dieťaťa, V. S., ktorá zopakovala výpoveď zo dňa 08.06.2009 s tým rozdielom, že ku dňu výsluchu obvinený Z.. Q. S. dlhuje na výživnom voči maloletému synovi sumu 483,96 Eur. Aj v tejto výpovedi teda potvrdila skutočnosť, že obvinený si neplní vyživovaciu povinnosť minimálne od mesiaca august 2007 do októbra 2008.

Keďže vyšetrovateľ OR PZ ÚJAKP v Poprade po úkone zo dňa 06.10.2009 (záznam o preštudovaní vyšetrovacieho spisu) dospel k záveru, že sú splnené podmienky na postup v zmysle § 209 ods. 1 Tr. por., dňa 06.10.2009 podal návrh na podanie obžaloby na obvineného Z.. Q. S. pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1,3 Tr. zák. K návrhu poukázal na výpovede obžalovaného, matky maloletého dieťaťa, odpovede na dožiadania zo Sociálnej poisťovne, ako aj ďalšie listinné dôkazy, ktoré sú zažurnalizované v spisovom materiáli.

Dňa 20.10.2009 pod sp.zn. Pv 302/08-49 podala prokurátorka Okresnej prokuratúry v Starej Ľubovni na obvineného Z.. Q. S. obžalobu (ktorá bola doručená okresnému súdu 04.11.2009) pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák. na tom skutkovom základe, ktorý je totožný s výrokom napadnutého rozsudku, ktorý odôvodnila najmä obsahom výpovede matky maloletého dieťaťa, ktorá obvineného z protiprávnej činnosti usvedčovala, obsahom výpovede obvineného, ktorý pred vyšetrovateľom využil právo odoprieť výpoveď a k veci sa nevyjadril, ako aj početnými listinnými dôkazmi v trestnej veci sa vzťahujúcimi. V predmetnej obžalobe akcent kládla aj na fotokópie poštových poukážok o zaplatení výživného za obdobie mesiacov október 2008, december 2008, január 2009, február 2009 (č.l. 124), ďalej na uznesenie Okresného súdu v Humennom sp.zn. 19P/188/2007 z 27.06.2007, ktorým bol maloletý M. S. predbežne zverený do osobnej starostlivosti matke s tým, že otec maloletého bol predbežne zaviazaný prispievať na jeho výživu sumou 681,- Sk (22,605058 Eur) mesačne, tiež na oznámenie Daňového úradu v Kežmarku a v neposlednom rade aj na oznámenie Sociálnej poisťovni Bratislava z 21.07.2009, z obsahu ktorého vyplýva, že medzi vyživované osoby je započítaná iba manželka, nakoľko Z.. Q. S. vyživovaciu povinnosť voči svojmu maloletému synovi M. S. neoznámil.

Samosudkyňa Okresného súdu v Kežmarku pod sp.zn. 7T/166/09-200 dňa 27.11.2009 vydala podľa § 353 ods. 1 Tr. por. trestný rozkaz, ktorým obvineného uznala vinným zo žalovaného skutku (predmetný trestný rozkaz bol obvinenému doručený 29.12.2009), avšak z dôvodu, že obvinený v zákonom

stanovenej lehote podal odvolanie (správne malo byť podanie označené ako odpor), predmetný trestný rozkaz bol zo zákona zrušený a v danej veci (po rôznych námietkach zo strany obvineného a ich vybavení) bol určený termín hlavného pojednávania na deň 25.03.2010.

Keďže zo strany obvineného opätovne došlo k podaniu ďalších námietok zaujatosti voči zákonným sudcom, Krajský súd v Prešove uznesením pod sp.zn. 1Nto/5/2013 zo dňa 09.07.2013 podľa § 23 ods. 1 Tr. por. trestnú vec obvineného vedenú na Okresnom súde v Kežmarku pod sp.zn. 7T/166/09 uvedenému súdu odňal a prikázal ju Okresnému súdu v Starej Ľubovni.

Najvyšší súd Slovenskej republiky svojím rozhodnutím zo dňa 04.03.2014 sp.zn. 2Ntd/3/2014 trestnú vec obvineného JUDr. Q. S., vedenú na Okresnom súde v Starej Ľubovni pod sp.zn. 7T/176/2013 uvedenému súdu odňal a prikázal ju Okresnému súdu v Brezne.

Krajský súd poznamenáva, že až do dátumu rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sa v spisovom materiáli nenachádzajú žiadne dôkazy o tom, že by obvinený zameškané výživné, na ktoré poukázala okresná prokurátorka v obžalobe uhradil a takýto skutkový stav pretrvával až do 09.09.2014.

Okresný súd v Brezne dňa 22.05.2014 určil termín hlavného pojednávania na deň 11.06.2014, avšak z dôvodu práceneschopnosti samosudcu 26.05.2014 uvedený termín zrušil a dňa 24.07.2014 stanovil nový termín hlavného pojednávania na deň 10.09.2014.

Svedkyňa V. S. prípisom zo dňa 07.09.2014, ktorý bol Okresnému súdu v Brezne doručený 09.09.2014 ospravedlnila svoju neúčast' na hlavnom pojednávaní, určeného na deň 10.09.2014 a v prílohe doložila ústrižok poštovej poukážky z 11.05.2011, ktorá potvrdzuje zaplatenie výživného zo strany obvineného za obdobie od 01.05.2009 do 01.05.2011 v sume 552,- Eur. Ďalšiu prílohu tvoria ústrižky poštových poukážok o zaplatení výživného zo dňa 01.08.2011, 02.09.2011, 04.10.2011, 31.10.2011, 01.12.2011, 04.01.2012, 02.01.2012, 01.03.2012, 02.04.2012, 02.05.2012, 14.06.2012, 06.07.2012, 01.08.2012, 30.08.2012, 01.10.2012, 02.11.2012, 04.12.2012, 02.01.2013, 01.02.2013, 04.03.2013, 02.04.2013, 02.05.2013, 04.06.2013, 01.07.2013, 01.08.2013, 01.09.2013, 01.10.2013, 30.10.2013, 02.12.2013 a 02.01.2014, 03.02.2014, 03.03.2014, 01.04.2014, 02.05.2014, 30.05.2014, 07.07.2014, 08.09.2014, 11.09.2014 a 02.10.2014.

Keďže samosudca okresného súdu po obdržaní spisového materiálu nezistil dôvody na postup v zmysle ust. § 241 ods. 1 písm. a) až j) Tr. por., v zmysle písm. k) predmetného ustanovenia nariadil hlavné pojednávanie, určil jeho termín a rozsah dokazovania. Postupovať v zmysle ust. § 243 Tr. por. vzhľadom na trestnú sadzbu žalovaného trestného činu nemohol.

Na hlavnom pojednávaní dňa 10.09.2014 vypočul samosudca obžalovaného Z. Q. S., ktorý okrem toho, že poprel spáchanie žalovaného prečinu vo svojej výpovedi priznal, že od 01.04.2009 až do roku 2011 (dva roky) neplatil výživné na maloletého syna (celková výška zameškaného výživného predstavovala sumu viac ako 550,- Eur) z dôvodu, že chcel dosiahnuť, aby prokuratúra a vyšetrovateľ vykonali s ním vyšetrovanie, teda dosiahnuť procesné podmienky, ktoré podľa jeho názoru do dňa hlavného pojednávania neboli vyriešené. Išlo teda o sumu 552,- Eur, ktorú matka maloletého dieťaťa preukázala poštovou poukážkou, zaslanou spolu s ospravedlnením zo 07.09.2014.

Obžalovaný však ani v tomto štádiu konania hodnoverným spôsobom nepreukázal, že minimálne za obdobie od 01.08.2007 až do 01.10.2008 uhradil zameškané výživné v zmysle podanej obžaloby.

Dňa 11.09.2014 obžalovaný Okresnej prokuratúre v Brezne zaslal ústrižok poštovej poukážky na sumu 245,- Eur ako doplatok na výživnom s tým, že podľa jeho názoru by mal mať vyrovnanú celú podlžnosť na výživnom.

Túto skutočnosť potvrdila prípisom aj matka maloletého dieťaťa, V. S., s tým, že obžalovaný nedlhuje už na výživnom žiadnu sumu a vyživovaciú povinnosť si pravidelne plní. Uvedený prípis bol Okresnému súdu v Brezne doručený dňa 25.03.2015.

Skutočnosť, že obžalovaný má uhradené zaostané výživné a ku dňu 10.08.2015 nedlhoval žiadnu sumu na výživnom pre jeho maloleté dieťa, svedkyňa V. S. potvrdila osobne na hlavnom pojednávaní z toho istého dňa a zdôraznila, že vylučuje, že by obžalovaný jej rodičom uhradil sumu 8.000,- Sk a zároveň poznamenala, že od 01.08.2007 bola vyššia suma na výživnom vo výške 550,- Eur uhradená až v máji roku 2011 (suma 552,- Eur sa týkala doplatku výživného za obdobie od 01.05.2009 do 01.05.2011). Súčasne nevyklúčila, že sumu 5.000,- Sk (245,- Eur) v predchádzajúcom období prevzala, na čo poukázal obžalovaný v súvislosti s listinným dôkazom, nachádzajúcim sa na č.l. 530, avšak z obsahu tohto listinného dôkazu vyplýva, že sa jednalo o doplatok výživného za obdobie od 01.04.2009 do 30.09.2014 a nie za obdobie od 01.08.2007 do 01.10.2008. V súhrne možno teda zhrnúť, že súd prvého stupňa o uhradení výživného za obdobie od 01.08.2007 do 01.10.2008 nemal preukázané až do doby, kedy matka maloletého dieťaťa na hlavnom pojednávaní konaného dňa 10.08.2015 prehlásila, že zo strany obžalovaného je suma zameškaného výživného uhradená v celom rozsahu.

Prečinu zanedbania povinnej výživy sa dopustí páchatel', ktorý najmenej tri mesiace v období dvoch rokov neplní, čo aj z nedbanlivosti zákonnú povinnosť vyživovať alebo zaopatrovať iného. Objektom tohto trestného činu je nárok na výživu, ktorý vyplýva zo zákona o rodine.

Objektívna stránka tohto prečinu spočíva v konaní páchatela, ktorý najmenej tri mesiace v období dvoch rokov neplní čo aj z nedbanlivosti zákonnú povinnosť vyživovať alebo zaopatrovať iného alebo v konaní páchatela, ktorý sa najmenej tri mesiace v období dvoch rokov úmyselne vyhýba plneniu svojej zákonnej povinnosti vyživovať alebo zaopatrovať iného (ods. 2 predmetného ustanovenia).

Predmetná povinnosť vzniká narodením dieťaťa a začiatok páchania tohto prečinu treba považovať za deň, od ktorého rodič prestal zavinene plniť svoju vyživovaciu povinnosť, a to bez ohľadu na to, či o povinnosti platiť výživné a o jeho výške rozhodol už predtým súd v občianskom súdnom konaní (viď aj R 32/1979), pretože povinnosť rodiča starať sa o výživu a starostlivosť svojho dieťaťa nevzniká až súdnym rozhodnutím, ale zo zákona a táto povinnosť zaniká s nadobudnutím dieťaťa samostatne sa živiť.

Zanedbaním povinnej výživy sa rozumie situácia, keď povinný neplní oprávnenému výživné, v tomto prípade v peniazoch (pretože nebolo preukázané, že by obžalovaný plnil vyživovaciu povinnosť v naturálnej podobe), pričom o zanedbanie vyživovacej povinnosti ide aj vtedy, ak povinný odvádza oprávnenému nižšie peňažné sumy výživného, aké boli určené.

Zanedbanie povinnej výživy je pokračovacím trvácim trestným činom s prvkami hromadného trestného činu, pričom o pokračovaní v konaní ide až do doby, kým je vyhlásený rozsudok súdu prvého stupňa alebo v prípade, že bolo proti tomu rozsudku súdu prvého stupňa riadne podané odvolanie a nastupuje odvolacie konanie až do momentu, než sa súd druhého stupňa neodobral na záverečnú poradu. Trváci trestný čin spočíva vo vyvolaní a udržiavaní protiprávneho stavu, resp. v udržiavaní protiprávneho stavu. Skutočnosť, že v čase podania obžaloby zo strany okresnej prokurátorky obžalovaný k uvedenému dňu nemal uhradené výživné, v zmysle vyššie uvedeného bolo preukázané nielen výpoveďami matky maloletého dieťaťa, ale aj postojom v tom čase obvineného, ktorý sa odmietol k veci vyjadriť a ani nepreukázal napríklad ústrižkami poštových poukážok, že z jeho strany plnenie vyživovacej povinnosti bolo splnené a keďže súd prvého stupňa nepostupoval v zmysle § 241 ods. 1 písm. f), ale v zmysle ust. § 241 ods. 1 písm. k) Tr. por., bolo jeho povinnosťou v rámci hlavného pojednávania skúmať, či zo strany obžalovaného došlo k spáchaniu prečinu zanedbania povinnej výživy, teda či obžalovaný v období od 01.08.2007 až do konania hlavného pojednávania, s výnimkou obdobia od 01.10.2008 do 02.03.2009 si vyživovaciu povinnosť neplnil, hoci takúto povinnosť mu vyplývala priamo zo zákona.

Tak z obsahu výpovede matky maloletého dieťaťa, ako aj z obsahu listinných dôkazov, a to ústrižku poštovej poukážky z 11.05.2011 a z ústrižku poštovej poukážky z 11.09.2014 súd mal preukázané, že obžalovaný si zákonom stanovenú povinnosť riadne a včas neplnil, a preto súd nemohol zvoliť postup podľa § 281 ods. 2 Tr. por. (zastavenie trestného stíhania), ale len postupovať podľa § 285 písm. f) Tr. por., ale za predpokladu splnenia podmienok uvedených v § 86 písm. a) Tr. zák., teda až po zistení, že uvedený prečin nemal trvalo nepriaznivé následky voči maloletému dieťaťu (čo matka maloletého dieťaťa potvrdila) a vyhlásenie matky maloletého dieťaťa o tom, že zameškané výživné aj za obdobie od 01.08.2007 do 01.10.2008 bolo zo strany obžalovaného uhradené a že obžalovaný do dňa hlavného pojednávania na výživnom nedlhuje žiadne finančné prostriedky.

Záverom odvolací súd poznamenáva, že dlžná výška výživného nie je dlhom zo škody spôsobenej trestným činom, ale dlhom z nesplnenia zákonnej povinnosti, to znamená, že predmetná suma nepatrí matke maloletého dieťaťa, ale je majetkom dieťaťa, a preto argumentácia obžalovaného ohľadne vzájomných nárokov, vyplývajúcich z podielového, bezpodielového, resp. výlučného vlastníctva medzi ním a matkou maloletého dieťaťa (predaj obrazov a iné), je vo vzťahu k zákonnej povinnosti v zmysle § 62 Zák. o rodine č. 36/2005 v znení neskorších predpisov, irelevantná.

Odvolací súd dáva tiež do pozornosti ust. § 64 Zákona o rodine č. 36/2005 v znení neskorších predpisov, podľa ktorého

ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa, súd (teda jedine súd) môže rozhodnúť o povinnosti zložiť peňažnú sumu na výživné, ktoré sa stane splatné až v budúcnosti, na osobitný účet zriadený v prospech maloletého dieťaťa rodičom, ktorý ho má v osobnej starostlivosti. V rozhodnutí uvedie spôsob, akým sa z tohto účtu zabezpečí v prospech maloletého dieťaťa pravidelné mesačné poukazovanie určených súm na výživné.

Keďže odvolanie obžalovaného dôvodné nebolo, odvolací súd ho podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.